

и села, бѣше му доста опытъ за да знае какъ да ся обхожда по между свои-тѣ съсѣды, кои съ драго сѣрдце всякога го обычахъ. Той ся отличаваше отъ други-тѣ старцы съ добро-то си повѣденіе. Дѣто и да ся случеше сбираніе за нѣкожъ селскъ работъ, той трѣбаше да бѣде тамъ; безъ него нищо не ся рѣшаваше, всякой думаше: „нека доде и Д. Иванъ, да видимъ и той какво ще каже.“

Добрий този старецъ имаше всякога грижъ за общо-то благо на село-то си, и ся старалъ да го закрыля отъ нечаянны зломыслия на околны-тѣ селачи.

При всичкы-тѣ си добры желанія, той пакъ ся гонеше отъ хора чѣрно-душны; нѣ това само не бѣше. Прочюта-таму по-хубость-тѣ си едничка сгодена негова дѣщеря Станка, коя много пѣти испадваше въ примѣждія, направены за да ѝ откраднѣтъ; отсѣжтвїе-то на неговый по голѣмъ сынъ, Василя, кой-то бѣше отишълъ на Варна да занесе жито ищиръ, го гуждахъ въ мысль, че пагубны-тѣ слѣдствія на опустошенія-та ще бѣдѣтъ най много горчивы за него.